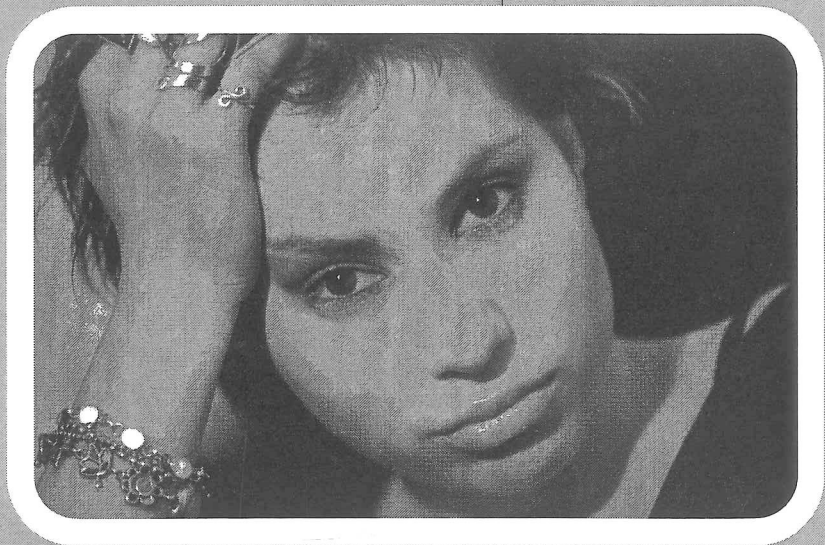

Tena Štivičić

**NEMREŠ POBJEĆ
OD NEDJELJE**
monodrama za dva lika

Tena Štivičić
**NEMREŠ POBJEĆ
 OD NEDJELJE**

monodrama za dva lika

TENA ŠTIVIČIĆ

Likovi: ONA, ON

Rođena je u Zagrebu 1977. Nakon osnovne klasične i srednje dvojezične gimnazije upisala je studij dramaturgije na Akademiji dramske umjetnosti u Zagrebu. Trenutno je studentica četvrte godine.

Kao dramaturginja i asistentica redatelja radila je na predstavi *Closer* u režiji Nore Krstulović-Rumboldt u DK Gavella, 1998. Pisanjem se bavi od djetinjstva, a prva iskustva u teatru dogodila su se tijekom srednje škole u Dramskom učilištu ZKM-a. Napisala je nekoliko dramskih tekstova te filmskih i TV-scenarija.

Drama *Na smrti*, po motivima istoimene Krležine novele, objavljena je u časopisu "Teatar&Teorija" 10/1998., a kasnije je adaptirana za radio i u veljači ove godine izvedena na prvom programu Hrvatskog radija. Redateljica Jasna Mesarić glavne je uloge povjerila Barbari Noli, Sretenu Mokroviću, Vlasti Knezović i Vlatku Duliću. Četiri epizode za TV-seriju *Tko se sjeća Aleka još?* (o slučaju Milles, velikoj pljački NSB) također su objavljene u časopisu "Teatar&Teorija" 9/1998.

Nemreš pobjeć od nedjelje, dramski tekst ili "monodrama za dva lika", očekuje svoju kazališnu premijeru u travnju 2000. na sceni ZKM-a u režiji Tee Gjergjizi, premijeru na Hrvatskom radiju u ožujku 2000. u režiji Mislava Brečića, a uskoro bi trebale početi i pripreme za snimanje filma prema istoimenom scenariju.

Scenarij za igrani film *Leda*, po Krležinoj drami, čeka skorbu realizaciju. Redatelj je Eduard Galić, a glavne će uloge igrati Goran Grgić, Goran Višnjić i Ksenija Pajić.

Trenutno sprema monodramu prema *Bilježnici Robija K.*, kolumnama Viktora Ivančića u tjedniku "Feral Tribune" koju će režirati Radovan Marčić.

Prazna pozornica.

Ona stoji na lijevoj, On na desnoj strani pozornice.

Ona sjedne na pod. Zapali cigaretu. Baci upaljač Njemu. On također, listajući novine, zapali cigaretu.

ONA: Ma, ne znam. Mislim, kaj ja znam, jebi ga. Kako bi vam rekla... Mislim, stvarno je sve, ono, fakat, ne znam... Onak, gledam stvari oko mene i mislim si, pa, dobro, zašto to sve mora tak bit? Mislim, ne znam uopće od kud da vam počnem pričati.

Ovaj, ne znam, moraš nešto u životu, ne znam, bilo šta, ali ne možeš sve četiri u zrak pa šta bude. Tako neće ništa biti. I ja to znam. To je meni sto posto jasno. Ono, stvarno je. Ali, ponekad su stvari stvarno preteške, ono, zašora te sa svih strana i paraliziraš se. I ne mo'š dalje. I misliš, ma dobro, sad mi je teško, pustit ću se sad, neću se forsirati. Ono, ne mogu, ne ide mi. Pa, valjda će proć. A ne može ni to trajat beskonačno. E, da, Ali, u čemu je caka. Može. Znam i zašto može. Može zato kaj što dulje čmrljiš, to ti biva sve teže trgnut se iz toga i nešto poduzet. To je ko s alkoholičarima. Što si dulje pijanac, to ti je teže izliječit se. Ili s pušenjem. Ili dankoze. Ista stvar. To je zapravo tak sa svim porocima. Da. Zapravo je čmrljenje porok. Pa, je. Zato kaj postaneš ovisan o tome. Kao, sjediš pred televizorom, ili ležiš pred televizorom, pušiš, trpaš nešto u sebe, čisto tako da nešto radiš... I što dulje to radiš, to ti postaje normalnije. Zato moraš znat mjeru. E, ali kurac. Mislim, ja stvarno dosta čmrljim... Ono, zavučem se u mišju rupu i gljivim. Ali da je meni dobro, ne bi se ja bunila, pa ako mi je suđeno da propadnem od poroka, pa nek je. Ali ne. Upravo zato što ja znam kamo to vodi, ja non-stop imam grižnju savjesti. Čmrljim, ali s opterećenjem. Zato što znam da to nije dobro. Ali, mislim, to je OK. Zato što nije baš jako ugodno tak sjedit, ono, trulit i osjećat intenzivnu grižnju savjesti. Tak da na kraju ipak nešto poduzmem. Pa, šta god.

A zašto se dovodim u takva stanja? Joj, stvarno, ne znam. Nekak, nije, nije baš dobro. Da. Ono, sve... Situacija i to, i kao, život. Mislim, to sad glupo zvuči... Život je težak, ma nemoj, reci mi nešto novo... Ali, kad meni to je novo. Kužite, to svi govore, ali onda te to fakat jedanput tresne. Onak odjedanput ti prođe kroz glavu: jebo te, al' je teško. A to mi nikako nije bilo u planu. Mislim od svih varijanti koje sam si zamišljala ko mala, nikad nisam razmišljala ovak: recimo da odrasteš i život ti bude u kurcu. I kaj sad, tak je kak je. Ali, valjda se ponekad ne mogu s tim borit. Ne znam. Ma, mislim, nisam ja najpametnija. Tražim nekakva instant olakšanja u literaturi, ali to baš ne pomaže bogznakak. Šta sam ja počela pričati... Ne znam. Ma, mislim, tak i tak ni sebi

ne mogu objasniti. Imam te neke misli koje uopće ne mogu artikulirati. Gomilu. Da...

On gasi cigaretu. Kao da tek sada primjećuje publiku.

ON: Ja ne kužim zašto sve uvijek mora biti grozno. Pa, čovječe, ono, otići ćemo svi k vragu. Ja mislim, ja stvarno mislim da svako kroji vlastitu sreću. Ne, ja to ozbiljno mislim. Najlakše se prepustit apatiji. Kao, teško je, loše je, pa u kurac. Ma, ne. Pa, tu smo, ima to neki svoj razlog, ljudi. Pa, nije to bez veze. Pa, zvijezde su tu. Sve se to zna. Ne moraš ti dokučiti sve razloge. Svi bi htjeli biti najpametniji. Ali nisu. Tako je to oduvijek. Ako je loše, dobro je. Razumijete što mislim. Nađeš neki svoj mali ventil... Ne znam. Nađeš ženu. Na primjer. Dobro, sad, to ponekad bude još gore. Ali, ali u svakom slučaju, radiš nešto svaki dan da ti bude dobro, pokušaš se opustiti. Valjda. Ne znam. Ja sam našao ženu. Mislio sam da sam je našao. Gledao sam je dugo. Ono, iz prikrajka. I nisam uletavao dok nisam skužio točno kako. Razmišljao sam, šta ona želi, kakvog ona muškarca želi?

ONA: Ma, gledajte, to s njim i sa mnom... Nije to uvijek bilo tako. Ja zapravo i ne znam što se dogodilo. Valjda se sve troši. Ma, da. Ja sam uvjerena u to. Sve se potroši.

Sjećam se, padala je kiša. A mi smo se znali otprije, iz viđenja. I ja sam mislila da me baš i ne voli. Nikad nije obraćao pažnju na mene. A padala je kiša te večeri i ja sam čekala tramvaj. Bilo je već kasno i, naravno, nisam imala kišobran...

Ona stoji na sceni, tresne se od hladnoće. Čuje se zvuk kiše. On prolazi. Zaustavlja se pored nje.

Ona se nasmiješi.

ONA: Bok..

ON: Bok, sireno. Nisam znao da vi živite i u kišnici.

Ona se neodređeno nasmiješi.

ON: Hoćeš pis kišobrana?

ONA: Da, može. Ja sam ga naravno zaboravila.

ON: Nema tramvaja?

ONA: Ne. Bit će da je ugazio u lokvu.

ON: Pa, da. A nisi čula? Bilo je danas na radiju.

ONA: Šta?

ON: Pa, na prognozi su najavili kišu pa je ZET objavio izvanredno stanje.

Ona se nasmije.

ON: Ne, nije, šalim se. Nije tramvaj kriv. Nego sam ja potkupio vozača da ne dođe, pa da te mogu otpratiti do doma.

ONA: A tako. Onda si sigurno imao svoje prste i u tome što mi danas nije stigla uplata pa nemam za taksi.

ON: Da, to je bilo stvarno zahtjevno. Prvi put da mi je Mali od para izašo u susret. Da zadržimo isplatu? Nema problema.

Ona se smije.

ON: Idemo?

ONA: Idemo.

Krenu. Ona ga primi ispod ruke, privije se uz njega. Zastanu okrenuti prema publici. Ona popravlja kosu kao da se ogleda u izlogu.

ONA: Bože, sva sam mokra.

ON: Zastala je pred izlogom. Pokušala je popraviti mokru kosu. Znao kako je to s curama, sindrom izloga. Ne mogu proći, a da se ne pogledaju. I nije joj baš bilo drago što je sva pokisla. Pogledao sam naš odraz u izlogu, kako se privila uz mene i pomislio sam: "Baš mi dobro stoji. Baš kao da je moja."

Ona i On se razdvoje. Odu svaki na svoj kraj scene.

ON: I onda sam se trudio svim silama i bila je moja. To je sreća, to je ono, kad vam se stvarno posreći. Ja znam tolike silne ljude koji lutaju sami i koliko god pokislih ulica obišli, ne naiđu na nju. Ili na njega. Ja sam naišao. To je stvarno sreća. To je za cijeli život. Bar sam tako mislio. Ja stvarno ne znam što se dogodilo. Ja, zapravo, mislim da je ona mazohist. Ne, stvarno. To je neka ženska greška. Zašto bi bilo dobro, kad može biti loše? Razumijete? Mislim, znam ja da su stvari loše, pa, nisam ja debil. Loše su, u kurac su loše, ali šta sad? Pa, nećemo se valjda učahuriti i pustiti da nas odnesu... Pa, moraš se boriti. Ventil, ne? Neki alternativni način razmišljanja. I nemojte misliti da ja brijem na one pizdarije joga, reiki i to... Ne, nitko mene ne bi mogao navući na ta sranja. Nego, naprosto, neke svoje užitke, par dobrih ljudi, ženu, i posvetiš se tome, ne znam, potpuno... Šta drugo možeš? Možeš se ubiti s drogom, dobro, svaka čast drogi, koji put, OK, ali, moraš se s tim znat nosit. Nije to za slabiće. Ali ljudi jesu slabići, u tome je stvar. Puste da ih proguta pesimizam, onda kad više ne mogu izdržati puknu na drogi, alkoholu, vjeri, politici, kriminalu, već nešto. Ali, to je sve bolesno. Ja ne znam. Ako imaš par zdravih ljudi oko sebe, odmah otvori šampanjac... Jer, mi smo zapravo dobar par. Nije sve savršeno, a jebi ga, pokažite mi jedan par koji nema svojih problema. Ne ide to tako. Imamo mi problema. Ali mi smo, na svoj način stvarno OK.

ONA: A ima nešto u toj jogi. Hoću reći, ja se ne palim na to. Čim nešto počnu naplaćivati, meni je to odmah sumnjivo. Ali, mislim si, pa ne bi to valjda preživjelo tako dugo da je baš skroz šuplja priča. Dobro sad, i Bog je preživio, a nikakve koristi od njega. Ali, ne mis-

lim, kako bi vam rekla... Ne, stvarno nije lako. Mislim, kaj zapravo tražiš... Tražiš nekog da te voli. Je l' tak? To svi traže. Ja ne znam zapravo da l' ikad to prestaneš tražiti. Evo, da, to me fakat zanima. Da l' ono kad imaš pet, šest banki i ono, brak ti je u kurcu, i da l' ti sad misliš - to je to. Gotovo je, ja sam svoje prošao, u ovom krugu sam popužio, više sreće drugi put... Ili se i dalje nadaš da će neko naići s kišobranom. Evo, npr. da l' to, kad imaš šest banki još uvijek navečer kad legneš u krevet, maštaš? To me stvarno zanima. Ili se i to potroši. Prestaneš se nadat. Ne znam. Šta sam ja htjela... Da, tražiš nekog ko će te voljeti. I nadaš. Ponekad.

Ona sjedi na podu ogrnuta velikim sivim džemperom. Pred njom zdjelica s jagodama i šlagom. Ona se gleda u ogledalce i popravlja šminku. Sprema ogledalce u torbu. Povuču džemper tako da proviri čipka na čarapama. Jede jagode.

On ulazi na scenu noseći dvije čaše vina. Prilazi joj s leda. Zastaje.

ON: Kupio sam jagode i šlag. Usred zime. Odurno, ha? Da, znam. A što ćemo. Najjeftiniji štosovi uvijek pale. Ne znam zašto je to tako. Ali, da vi znate kako je Ona jela te jagode. Uf. Devet i pol tjedana je slikovnica za malu djecu. I kad sam ušao u sobu s vinom, ona je, držeći jednu jagodu između usana upravo dizala kosu i vezala je u rep. I par vijugavih pramena padao joj je po vratu. I pomislio sam - ovo je najljepši prizor koji sam ikad vidio.

Ona se okrene, spazi ga, nasmiješi se.

On joj pride. Poljubi je. Odgrize jagodu iz njenih usta.

ON: Vino.

ONA: Zahvaljujem.

ON: Imate li još kakvih želja?

ONA: Budilicu?

ON: Budilicu?

ONA: Da. Da je navijemo na proljeće i odspavamo zimski san.

On joj legne u krilo.

ON: Prijedlog se jednoglasno prihvaća.

ONA: Legao mi je u krilo. Gledala sam ga tako, odozgora. Čelo i onu žilu na čelu koja mi je bila seksi za popizdit. I žile na podlakticama. Uvijek sam se palila na to. Jake podlaktice, onak, široke i čvrste i sa žilama. Mislim, ne onim baš dankerskim žilama, ali da se vide. I jake šake s lijepo oblikovanim noktima. Mislila sam si, On bi me s tim svojim rukama mogao jednim potezom zaštititi od cijelog svijeta. I stvarno, tako me i grlio. Nije me nikad stezao, kao neki, onak neurotično, ko da bi mu svaki čas mogla pobjeći. Uvijek bi me obrglio

nekako smireno, kao plaštem.

Ona se izvuče ispod njega i ustane. Uzme čašu, pijucka vino.

On ostaje ležati.

ONA: I šta onda ako taj nije Taj? Razumijete? Nadeš tog koji te tako voli, baš to što si tražila. I super ti je. Odjedanput, sve ostalo ti se čini, hm, čini ti se... rješivim. Da. Kao, jesu ti neki problemi, ono, kao, opći, još uvijek tu, ali imaš dojam da se sve da riješiti. Da će od danas pa nadalje svaki dan biti sve bolji. I onda nekak, malo pomalo, ipak ispada da taj nije Taj. Voli te, ali svejedno nije Taj? Zašto je to tako? Jer, zapravo, on više nije isti. Da, u tome je stvar... On ima još uvijek te svoje jebene žile i ruke i sve, ali odjednom skužiš da to više nije dovoljno. Mislim, ili me smuljo ili sam ja zabrijala da je to baš tak idealno.

On se okrene na bok prema publici.

ON: Dobro, priznajem da, ono kad sam se trudio da je to bilo malo umjetno. Ali, Bože moj, zaljubio sam se. Nisam htio da mi pobjegne pred nosom. Pa sam se trudio. I opće mi nije bilo teško. Samo su mi padale ideje na pamet, ko lude. Ono, mozak mi je radio sto na sat. Pa, normalno, pa nećeš odmah pokazati sve svoje mane. Malo sam glumio. A ko da Ona nije. Znaite, moj stari je bio totalni magnet za žene. Osim za njegovu bivšu ženu, moju majku. Ona ga nije mogla smisliti. Zvala ga je Münchhausen, ja stvarno ne znam zašto.

E, stari mi je jednom rekao: Sine, kad si sa ženom uvijek se pravi da znaš tajnu.

Ona se vraća k njemu. Skida džemper. Skupčica se pored njega na podu kao "žlice". Oboje se pokriju džemperom.

ONA: I šta ako ne uspiješ? Nitko ti ništa ne garantira, je l' tako? Imaš neke planove, fiksiraš neke točke u životu i recimo, popušiš. Ono, naprosto, ne uspiješ.

ON: Probaš ponovno. Ne zabije se gol otrprve.

Ona šuti.

ONA: Ali...

ON: Šta?

ONA: Kad? Ne možeš cijeli život pokušavati ponovno.

ON: Zašto?

ONA: Pa... Ne znam, ne možeš. Umoriš se.

ON: Umoriš se ako unaprijed misliš da ćeš popušiti. Ako ne misliš, onda ti je svaki novi pokušaj izazov.

ONA: A ako nikad ne dohvatiš to što želiš?

ON: Nije poanta u tome da dohvatiš. Isfuraš se tak da ti je gušt u tome da ideš, a ne da dođeš.

ONA: Hm.

ON: I usput piješ dobro vino.

ONA: Ili bi me zbunjivao s pitanjima. Kao, postavljao bi mi neka neuobičajeno jednostavna pitanja i onda bi ja naravno ispadala mala i nezrela i zabludjela krivim putevima, a on, ono, Dalaj Lama u najmanju ruku.

ON: Nema smisla nervirat se oko takvih stvari. Zašto se ti sad nerviraš?

ONA: Zašto? Zato što sam popizdila. Zato što su me budale iznervirale.

ON: Misliš da će ti bijes pomoći?

ONA: Molim?

ON: Uvijek to radiš.

ONA: Šta?

ON: Trošiš energiju unazad. Na stvari koje su već prošle i koje ne možeš promijeniti.

ONA: Nije istina.

ON: Čekaj, kad si se zadnji put tako iznervirala?

ONA: Pa... nisam već dugo.

ON: Jesi oko onog posla koji ti je ona ženska maznula ispred nosa.

ONA: Da.

ON: I je l' ti to pomoglo?

ONA: Nije.

ON: Jesi promijenila situaciju s poslom?

ONA: Pa... ne.

ON: Šta je bilo sa ženskom?

ONA: Završila je na murji.

ON: A je l' tebe prošao bijes?

ONA: Je.

ON: Eto.

On ustaje, ispija vino, odnosi čaše.

ON: Samo polako.

ONA: E, al ga je on znao srat. To je bilo stvarno na znanstvenom nivou.

Mrzim te muškarce koji su tako... Tajanstveni. Mrzim ih, ali su pogubni. Ti, koji kao znaju tajnu. Život je jednostavan, ti to bez razloga kompliciraš, ti si napeta, itd. Svi odgovori su tu i tako su jasni. Samo se treba znati postaviti. Kako je priroda samo sve dobro sredila. A oni vole prirodu, tu se oni identificiraju. Priroda je jasna, nema problema, sve se zna. Priroda je jedini pravi filozof. I oni su tako trezveni i tako... u kontaktu sa sobom. I onda, na kraju nađu razlog zašto ne možete biti skupa. Kao, ti ne bi bila sretna sa mnom. Ti se ne bi zadovoljila s mojim životom. Ja to od tebe ne mogu tražiti. A ti bi sve napravila, sve, samo da on zatraži. Ali peder ne zatraži. I onda ti odeš, iz ponosa. Da. A on pronade neku mazohističku špicu u tome kako je to tužno i nemoguće, mi ne možemo biti zajedno, zvijezde su protiv nas i ta sranja. I onda valjda

drka pod tušem na to kako on pati. A ti ga cijeli život pomalo voliš. Mržiš i voliš. Tak sam već jednom skoro naletila. Zašto se uvijek keljimo na te zajebane, to mi isto nije jasno. Tak je njegova stara isto s njegovim starim. Znam, pričala sam ja s njom. Fatalno. E, ali šta ja skužim? On - nije taj. To je sve bila spika. On uopće nije takav. On uopće ništa ne kuži, nema odgovora ni na šta. Sve šta je on pričao je bilo totalno šuplje. Ja sam razbijala glavu nad tim njegovim jednostavnim odgovorima, a kad tamo, u njegovoj glavi je istovremeno vladao takav čvor, takva konfuzija... Petljanac, ko iz onog crtića sa Šiljom. E, al da sam ja to skužila odjednom. Ne, meni je trebalo silno vrijeme. Mislim sad mi je jasno, ali sad je kasno. Gle, rima. Ne, sad je sasvim druga priča. On kad se pravi tajanstven, meni se čini da je jednostavno glup.

A razumijete, meni treba neko kome ne moram biti mama. Neko da me primi za ruku i kaže mi bit će sve OK. On je to radio prije, samo prije sam mu vjerovala. Kak da mu sad vjerujem kad još manje od mene zna ko mu glavu nosi. I ono, razočaraš se. To je stvarno čudno posloženo. Ovim zajebanima stalno nešto opraštaš, zato kaj te tak uspiju razoružat s tim svojim sumnjivim filozofijama. A zapravo je bolje bit s nekim s kim si načisto, ali, jebi ga, kad te to ne pali. Samo ti počne ić na živce.

ON: A, dobro, šta ja mogu? Mislim, Ona je stvarno smiješna ako misli da ću ja riješiti pitanje postojanja. Al ono kaj mene jebe je to kak Ona puši nekakve debilane koje joj prodaju neki njeni kvazi - prijatelji, sve redom sredovječni wanna be umjetnici koji bi joj radije neke druge stvari pokazali, a ne kak se šora s pitanjima egzistencije. I onda se Ona s tim oduševi, ali sutradan skuži da teorija opće ne drži vodu pa joj to probuši još jednu rupu u živčanom sustavu.

On i Ona stoje nasred scene potpuno priljubljeni jedno uz drugo. Oko njih je nevidljiva gomila ljudi. Drže ruke u zraku kao da se drže za ručke u tramvaju.

Ona duboko uzdahne. Vrpolji se.

ONA: Idemo dolje na sljedećoj?

ON: Ne, još tri. Pa, znaš.

ONA: Da.

Opet duboko uzdahne. Premješta se s noge na nogu.

ONA: Zašto smo stali?

ON: Ne znam, valjda je zastoj.

ONA: Pa, zar ne može to malo brže?

ON: Zato se zove zastoj. Zastoju nije karakteristično brzo kretanje.

ONA: Dobro, nisam debil.

ON: Šta ti je?

ONA: Ništa.

Šute. Ona opet uzdahne.

ONA: Pa, hoćemo krenuti već jednom?

ON: Šta ti je?

ONA: Nije mi dobro.

ON: Evo, krenuli smo.

ONA: Molim te da sidemo na sljedećoj. Povratit ću ti. Zlo mi je.

ON: Od čega?

ONA: Ne znam. Nemam zraka. Zlo mi je. Ne mogu disati.

ON: Evo, izdrži još sekundu. Evo, sad će stanica.

Kao da izlaze iz tramvaja. Svatko ode na svoju stranu.

ONA: Bude mi ponekad zlo u tramvaju. Zapravo, ne mora biti nužno tramvaj. Ponekad mi u gomili ljudi postane neizdrživo. I u liftu, npr, i jednom mi se desilo na stadionu, kad me vodio na utakmicu... kao neka vrsta klaustrofobije, zapravo, svojevrсна ljudofobija. Da. Naprosto osjetim da ne mogu podnijeti sve to oko mene, ljude, mirise, boje, vlagu tijela... Osjetim da se moram maknuti ili ću eksplodirati. Ili povratiti, ili napraviti nešto čega ću se poslije sramiti. Mozak mi počne slati luđačke signale: Van! Van! Van! ili ću ti tijelu otkazati poslušnost. Da, uhvati me strah da neću moći iskontrolirati svoje tijelo. Ne znam zašto mi se to događa. Možda je to od stresa. Da. Jer, ja ne vjerujem da sam bolesna. Ono, kao, psihički. Ne, to ne. Možda sam samo malo napeta. To je vjerojatno to. Da.

ON: Plaše me ponekad te njene paranoje. Ja ponekad mislim da je ona luda. Zamislite dokle to ide. Mi se više ne smijemo voziti u drugim kolima tramvaja, samo u prvim. Jer, ako joj bude loše, da može reći vozaču da je pusti van. Pa, zar to nije ludo?

I slično. Mi smo trebali putovati avionom. Dobro, to je propalo iz nekih razloga. Nema veze. Išli smo autobusom. Ali ja sam se stvarno brinuo. Šta ako počne ludovati na osamdeset tisuća stopa? Mislim, iz aviona ne možeš izać. Možeš, jebi ga, ali onda si izašao zauvijek. Ona bi bila u stanju molit pilota da sleti negdje u blizini. Zamislite tu blamažu! I kakve su to pizdarije uopće - to nije ništa drugo nego podilaženje samom sebi. Meni se ponekad koči ruka, npr. Ništa strašno. Samo ponekad malo žiga. I šta sad. Žiga, pa nek žiga, ko joj jebe mater. Pa, neću sad tu odmah tražiti neku kliničku pozadinu. Nek žiga pa će proć.

ONA: Dok, On naprimjer, On ima ozbiljnijih problema. Njemu se koči ruka. Molim lijepo, kočenje ruke je školski primjer konverzivne neurotske reakcije. Neriješeni

psihički konflikti manifestiraju se u fizičkim poremećajima. To vam piše u svakom udžbeniku iz psihologije. A ja sam luda. Ma nemoj?

Ja ne znam, ja zapravo mislim da je to normalno. Jer ako sve ostalo što nije normalno smatramo normalnim, onda su valjda i ovi neki znakovi ludila možda isto tako normalni. A čine nam se ludima jer to prije nije bilo tako, nego smo valjda sad u tom prijelaznom periodu tih, kako bih rekla, tih nekih društvenih i pojedinačnih vrijednosti, pa još nismo naučili reagirati. Razumijete? Ne baš, je l'? Ma, dobro, nije ni važno. To ja više, tako, sebi objašnjavam.

Ona leži. Opipava vlastite mišiće na nogama. Pa, na rukama, pa se pljesne po trbuhu.

On sjedi, drži njeno stopalo u krilu. Lakira joj nokte na nogama.

ONA: Misliš da su mi narasle cice?

ON: Hm?

ONA: Čini mi se da su mi narasle cice. Hodala sam danas po cesti i nešto mi je bilo čudno. Kao da se nisam dobro osjećala u vlastitom tijelu.

ON: To je loše. Možda bi trebala promijeniti prehranu. Nije dobro biti u neskladu sa svojim tijelom.

ONA: Sereš. A i nije to. Nego sam onda prošla pored izloga i pogledala sam se u izlog...

ON: Naravno!

ONA: Kako to misliš, naravno?

ON: Tako. Ne možeš proći pored izloga, a da se ne pogledaš.

ONA: Nije istina.

ON: Je.

ONA: Ne, nije.

ON: Je. To je ženska stvar. Nijedna žena žena ne može proći pored izloga a da se ne pogleda.

ONA: Ma, nemoj. Je l' to ženska s velikim "Ž"?

ON: Zaboravi.

ONA: Neću zaboraviti. Ide mi na živce kako ti provociraš. Kako moliš da se posvađamo.

ON: Ljubavi, šta je onda bilo?

ONA: Kad?

ON: Kad si se slučajno, kao nikad do sada pogledala u izlog?

ONA: Mislim, znaš šta, ako ti kaniš ironično komentirati sve što ja pričam...

ON: Pa, reci mi, u pizdu materinu, šta je bilo kad si pogledala u jebeni izlog!

ONA (*nadureno*): Primijetila sam da su mi narasle cice.

ON: Pa, baš lijepo. Nova faza razvoja ubojitog oružja. Već vidim sutra novih sto muha oko tebe.

ONA: E, ta ljubomora me počela izluđivati. Osim toga,

bezobrazluk! Sto muha. Valjda vam je jasno šta ja ispadam u toj metafori.

Eto, na primjer, ja imam prijatelja u Amsterdamu. Jednog starog prijatelja s kojim sam se družila svako ljeto dok sam bila mala. I sad se više baš ne vidamo, ali se dopisujemo. Mislim, meni to puno znači. Nekako, to je drugi tip odnosa kad se s nekim dopisuješ. Možeš u puno stvari biti slobodniji. Bila sam mu pisala neki dan i, naravno, nisam Njemu htjela pokazati. Kakva je to ljubomorna scena bila. To je žbuka padala sa zidova kako je On urlao. Toliko o mirnom, staloženom i trezvenom tipu. A nisam mu htjela pokazati jer sam pisala neke depresivne, ono, egzistencijalističke spike i još sam dala oduška svojoj poetičnoj strani i onda to sve zvuči malo, kako bih rekla, hm, nespretno, nekome ko nije upoznat s našom vrstom komunikacije. On bi me optužio da sam teatralna, da dramatižiram i slično i, osim toga, kaj On mora sve znati. Ali! Objasni ti to njemu. Objasni ti jednom takvom muškom mozgu da nije svaka muško-ženska komunikacija na seksualnom nivou. On je odmah, naravno, mislio da ja pišem nekakve romantične pizdarije u Amsterdam, da vodim nekakvu pornografsku prepisku, šta li? Ma, nije to ni važno, pisma su privatna stvar.

ON: Ma, čekajte malo. Prijatelji iz djetinjstva. Aha. Ko da ja ne znam kak to izgleda. Pa imao sam ja prijateljice na moru kad sam bio mali. I samo jedne godine - op! - curicama narasle cice. Mislim, nemojmo se zajebavati. Je l' vi vidite kak ona izgleda? Frajer ju zove u Amsterdam. Šalje razglednicu. Na razglednici piše "Dodi!" Ni manje, ni više. A zna da Ona živi s dečkom. Ali meni ne šalje razglednicu. To ne. Ali on joj je "dobar prijatelj". Pa nisam ja veslo sisao. Ko da ja nikad nisam navuko curu na prijateljstvo. To te cure koje izgledaju ko s duplerice, a nisu baš glupače, a ima i takvih nekoliko na svijetu, razviju tu paranoju da ih frajeri samo hoće poševiti pa automatski - rafalna paljba čim joj se približiš. Onda moraš naći neki zaobilazni put. Ali ne - "On ju razumije". A ja ju ne razumijem. I ja kao ne bi mogao shvatiti to o čemu ona njemu piše. Ja sam kao neki debil. A o čemu ona njemu piše? To je stvarno da ti se želudac okrene od prešeravanja. Mislim, ja sam na kraju pročitao dio tog pisma. Zapravo, dio koji je bio na tom komadu papira koji mi je dopao šaka. Kao "Njoj se čini da gleda u budućnost kao kroz prljavu stakla vagona drugog razreda..." Molim vas... Prestrašno.

ONA: Imam potrebu da kažem te neke stvari koje mogu samo u pismu i samo prijatelju. Jer, s vezom je to drugačije. Evo, s prijateljicom ili prijateljem ti i nakon

deset godina poznanstva možeš sjediti u kuhinji do jutra i pričati. I to biva sve bolje, jer povjerenje raste, a oprez pada i sve manje i manje stvari moraš skrivati. E, a u vezi je tako samo na početku dok se još ne možeš zasititi toga s kim si. A poslije, jebi ga, skupa do jutra možete samo spavati. A ja moram to sve nekom reć, ili ću stvarno poludit. Možda počnem pisati. Možda bi to bilo rješenje. Barem dnevnik.

ON: Onda se ona odjedanput prestala sređivati. Pa, to je da popizdiš. Razumijete, ima tih nekih žena koje vidite u trenirci i teniscama i s kapuljačom na glavi i izgledaju seksi u pizdu materinu. E, ali ona nije takva žena. Ona je... Ona je, ono, za visoke pete i duge nokte i crnu čipku. Znam da to sad zvuči ono primitivno muški. Ali, ne. Kad naprosto, ona se tako furala. I izgledala je kao, kao, kao polubožanstvo. I to ono jedno misteriozno polubožanstvo koje te može voditi po trapezu zatvorenih očiju i da je slijediš bez razmišljanja jer ima tu neku magičnu moć. I onda kad takva žena razvije opsesivnu sklonost prema trapericama i mojoj sivoj Champion majici, koja uzgred potječe iz '92., onda izgleda jednostavno bez veze. Dobro, ja sam mislio, OK, neće privlačiti tolike poglede, jer, morate shvatiti, Ona stvarno privlači poglede. Baš ono, dođe doma i ja još vidim kako se s nje cijede tuđi pogledi ko med sa žlice, evo, upravo tako. Da, mislio sam, super, jedna briga manje. Ali, onda se nadeš malo uvrijeđen, šta tebi nije stalo da za mene lijepo izgledaš? Razumijete? Prije nego smo počeli živjeti zajedno, ona bi triput u toku večeri popravljala šminku. U mom stanu! Nikog drugog osim mene. Pripremila bi večeru, pili smo vino, onda smo se ševili, i to tu negdje u dnevnom boravku i tu bi zaspali, onako, bez pitanja, samo pokriveni dekom. A onda, kad smo se uselili. Kurac! Ona odjednom više ne večera. Kao, nije dobro jesti poslije šest popodne. Ja otvorim bocu vina, ona će samo pola čaše, jer to deblja. Idemo spavati. E, čekaj. Prvo skidanje šminke, tuširanje, zubi, moj te, tvoj te. Pa, kreme! Bože moj, te kreme... Prvo krema za lice, noćna naravno. Pa, losion za tijelo, pa anticelulitna krema, pa krema za laktove, pa na kraju, hidrantna, ili tako nekako, za ruke i stopala. A ti čekaj! A već sam se napio jer sam morao sam popiti bocu vina. I zaspim, šta mogu. Onda se ona buni da nam je seks u kurcu. Pa, ko Tantalove muke. Ali glavno da je dnevnu kozmetiku zanemarila. Ko jebe šminku, frizuru i to. To je valjda sad neki novi statement.

ONA: Ja se više nemam snage sređivati. Za koga, za šta? Za Njega? Pa, zadnji put kad sam promijenila boju kose, on nije ni primijetio. Primjećuje haltere, da, ali ko

je u halterima, to baš i ne. Ali, kad me na ulici vidi da pričam sa susjedom, odmah sumnje, ispitivanje, optužbe... Nemam snage. Naprosto, ne vidim smisao svega toga. Takva sam, kakva sam. Maskirala sam se u vamp svaki dan dok sam još vjerovala da ću pronaći čovjeka svog života. Nisam ga našla, ali sam zaglavila s Njim.

Mislim, pa znate vi kako je naporno žvakati te jebene jagode baš na takav uspaljiv način? A opet, ne možeš se potpuno zapustiti. Mislim, ne mogu se ja sad zato zdebljat. Ne, jer, to nema veze ni s njim ni s bilo kojim drugim muškarcem. To je stvar mog odnosa prema sebi samoj. Istina je da to može biti malo iritantno. Istina je da ja na tanjuru vidim samo četvu neprijatelja. A šta mogu?

Ne znam. Onda mi on kaže da sam propala. Eh, sad, propala. Sve je to u vezi s unutarnjim stanjem. Mislim, moja psiha svakako nije pravo mjesto za godišnji odmor. Ne, to ne. A dobri ljudi, pametni ljudi ne mogu biti lijepi. Ne, ne, ne, krivo. Sad to zvuči jako prepotentno. Ne, nego - osjetljivi ljudi. Da. Mogu oni imati lijepe crte lica, ali osjetljivi ljudi razmišljaju, pogađaju ih stvari, brinu, ljute se, muče se, i to sve udara pečat na organizam. I od toga bore, podočnjaci, sivilo... Da. Kužite? Blago siromašnima duhom jer njihovo je carstvo nebesko. Tako to nekako ide, je l'? Dobro, to mi je uvijek bilo sumnjivo, ali nema veze.

Al ne možeš ono, bezbrižno, nasmijano, seksi, kad, ono, sve se raspada, ne?

Probudiš se, ono rat. Kao, nema veze, nije tu. Da, nije tu... Imaš se vozit i vozit... tri sata do tamo. Al ne, nije kod nas. Ma, kurac nije. Seli se, taj rat, čovječe, ko anti - ciklona. Ili bolje rečeno, ciklona... Hm...

ONA: Šta ćemo?

ON: Kad?

ONA: Za proslavu zlatnog pira. Pa danas.

ON: A to. Ne znam. Idemo van?

ONA: Kamo?

ON: U Klub?

ONA: U Klubu je dosadno.

ON: Otkad?

ONA: Oduvijek. Samo mi je prije sve to bilo novo pa nisam shvaćala.

ON: Znači i tu je došlo do prosvjetljenja.

ONA: Da, je. A da ostanemo doma?

ON: Šta ćemo doma?

ONA: A šta ćemo u Klubu?

ON: Ne znam, šta i inače radimo u Klubu.

ONA: Inače ništa ne radimo u Klubu.

ON: Kako ne? Pijemo cugu, slušamo mjuzu, pričamo s

prijateljima...

ONA: To nam nisu prijatelji.

ON: Nego šta su?

ONA: Poznanici.

ON: Dobro, onda s poznanicima.

ONA: Znači, ko i inače - ništa. Gubit ćemo vrijeme.

ON: A šta bi ti?

ONA: Ne znam, nešto novo, nešto drugačije. Ili da jednostavno ostanemo doma?

ON: Pa, petak je.

ONA: Pa šta?

ON: Šta ćemo doma u petak, gledat televiziju?

ONA: Napravimo neku klopku, uzmemo film, ne znam, pričamo...

ON: O čemu?

ONA: Ma, ono, ne znam, nikad više baš ne pričamo, onak, ko prije...

ON: Kako ne? Pa, pričamo stalno. Evo, sad pričamo.

ONA: E, jebi ga.

ONA: Išli smo u Klub, naravno. Prvo na cugu u birc, s nekim frendovima, pa u Klub. I, da, bilo je dosadno. Znae kako je u Klubu - srećete ljude o kojima znate par osnovnih informacija, u koje često ne spada ime. Ono, da ih nikad više ne vidite, ne biste ih se uopće sjetili. I onda pričate s njima, koliko je to moguće uz onu glasnu muziku koja vam redovito ide na živce jer je DJ, već mjesecima naddrkan. I pitaju vas šta radite, iako ih to uopće ne zanima. I vi pričate šta radite pa onda njih to isto pitate, iako vas to još manje zanima. Tama kad ste iscrpili sve te bezvezne teme, mislite krenuti, op!, dode novi, isti takav, pa sve ispočetka. Onda smrdite po dimu i spava vam se, potrošili ste već više love nego što smijete, ili ste prihvatili da vam neko plati piće pa sad, iz pristojnosti, morate s njim razgovarati. No, kad vam je već svega dosta, i dalje ostajete jer vam se ne da čekati noćni tramvaj ili se onaj koji vas je obećao voziti doma super zabavlja. I napokon, kad se stvarno treba krenut, taj se već tako napio da nije u stanju sjest za volan, iako tvrdi da je pa, na kraju, ipak odete na noćni i onda na putu do doma objašnjavate ko je bio taj koji vam je platio piće.

ON: Klub je jedno stvarno simpna mjesto. Relativno malo, ugodno, onak, domaće. Ono, nije New York, ali, treba malo izaći među ljude. Vidiš poznata lica, popričaš, popiješ piće, napiješ se ili ne... Nisu to sad neki jako smisleni razgovori, ali ne možeš stalno drkat po filozofiji života, je l' tako? U tome i je bit tih izlaza-ka, da pobjegneš od sranja. Jebi ga, ako sam ja zato nekakav slabić, ako je to "najdebilnija varijanta eskapizma", ko što Ona misli, a sorry, šta onda? A, mislim, svi ti

ljudi imaju svoje priče, svoje probleme, evo, npr. DJ, se zaljubio u jednu ludakinju. Baš ono, luda, s dijagnozom. I ona ga je potpuno uništila, psihički, fizički i financijski. Ali zato dode u Klub, da se provede, provedeli, zaboravi... Pa, nisu to sve neki bezveznjaci. Imaju ti ljudi nekakve ideje, ciljeve, nešto žele, nešto rade - pa pričaš o tome, razmjenjuješ, mislim, može to biti i stimulatino... "Nisu nam prijatelji." Šta sad? Uopće ne razumijem ta ekskluzivna druženja. Dobro, ne bih ja baš svakom u Klubu donirao bubreg, ali ljudi su OK. Opustiš se. Treba ponekad i budalit, razumijete?

Ne, nego su nam valjda prijatelji njene prijateljice. O, Bože, njene prijateljice... Dvije su zadnji put vidjele frajera negdje tamo oko Univerzijade, a treća je lezba. Da, da. To mi je najgora prijetnja, kao, kad se posvadam, preselit će se k lezbi. Još moram i na žene bit ljubomoran. I kako da onda Ona bude normalna uz njih? Ove dvije ju filaju s bedovima, a treća joj pokušava podvalit novu seksualnu orijentaciju. Mislim, da se razumijemo, ja sam još stvarno tolerantan.

ONA: Važno je imati prijatelje. Najvažnije. Ima nešto u prijateljstvu, ono, ako prode neke testove, što je jako kao, kao krvna veza. Ja mislim da je svaki pravi prijatelj jedan bonus u životu. Da. I stvarno mislim da imam nekoliko divnih prijateljica. Ono, ljudi na koje uvijek možeš računati. Jer, ljudi budu u vezi godinama, najintimnije stvari na svijetu dijele i onda se dogodi neko sranje i to ih tako rasturi da više nikada ne progovore nijednu riječ. I nikad ne znaš kad se to može dogoditi. A prijatelji su ti uvijek tu. I ako su pravi, nema toga preko čega ne možeš preći. Šta nije tako? Ali, na tom se treba raditi, ne ide to slučajno. On ima dva, tzv. dobra prijatelja. Ma, nemojte me zajebavat! To su budaletine koje nemaju ništa u životu pa onda gube vrijeme zajedno - i to je prijateljstvo. I, naravno, vuku njega sa sobom. Stvarno, preglupo. Mislim, oni su meni simpna, za ponekad, ali, ono, ako s nekim ideš iz dana u dan kroz sve što ti se događa, ako imaš tih par suputnika, supatnika, kako god, onda ipak moraš imati neke kriterije kad ih biraš, ne?

Najgore je što zaglaviš s nekim ljudima po inerciji. Znam ja da oni i njemu često idu na živce. Pa, nije On baš debil, ono... Idu mu na živce i kuži da bez veze troši s njima vrijeme ponekad, pa onda dode doma naddrkan jer zna da je mogao nešto konstruktivno napraviti sve to vrijeme. E, onda ga počne prat griznja savjesti, kao, moram nešto, moram nešto, pa je intenzivno u kurcu par dana, pa onda kad skuži da to nikud ne vodi, ode opet k njima jer je to naravno, *easy way out*. Eto, to je taj krug.

ON: Zvali su nas da dodemo na pizzu i joint. Zapravo,

joint, pa pizzu.

ONA: Ko? Glup i Gluplji?

ON: Da, da. A rekli su da možeš dovest i svoje prof. dr. sc. frendice.

ONA: Aha. A nagovorit ću ih da dođu k njima pomoću trikova.

ON: Onda nemoj.

ONA: Meni se ne da ić k njima. Ti idi.

ON: Zakaj nećeš nikad ić sa mnom?

ONA: Nije istina. Samo mi se ne da stalno ić.

ON: Da, ali i kad ideš, prvo sereš, pa tek onda pris-taneš.

ONA: Znaš zakaj.

ON: Dobro, onda nećemo ić.

ONA: Ne, odi ti.

ON: Neću. Pa ćeš se opet durit.

ONA: Neću se durit.

ON: Šatro. Već se duriš. Ne idem.

ONA: Kako hoćeš.

ON: E, sad ako ćeš se svejedno durit, onda u pizdu materinu.

ONA: Ne durim se. Evo, stvarno se ne durim. Stvarno. Dodi.

Ona ga zagrl i poljubi.

ONA: Ne durim se.

ON: Imamo i tu za duvat.

ONA: Imamo?

ON: Aha.

ONA: Otkud?

ON: Ubo sam jučer.

ONA: Ja bi rađe koku.

ON: A jebemu mater, ja bi rađe vilu s bazenom.

ONA: Nismo dugo koku.

ON: Nemamo para.

ONA: Ja sam prošli put isfurala koku.

ON: Kaj sad to znači, nekakva vaga, kaj?

ONA: Ma, ne, niš.

ON: Pa, mislim, ja sam valjda niš koristi, to je ta spika. Dobro, kaj, dobio sam to na poklon. OK, nisam kupio. Ali, mislim, otkud mi lova za koku, pa to košta, kaj je njoj? To njoj tak padne na pamet, ko da opće ne živi u ovom svijetu. Ali samo da bi zanovijetala. Još da je bar dosljedna. Jer, kao, njoj je duvanje bez veze.

Kao, duvanje te poglupljuje. Mislim, to je stvarno jako suptilan način da me se uvrijedi. Nema veze, ja se pravim da ne kužim. Al, kaj onda ne ostane kod stava pa ne duva. A, ne! To ipak ne bi išlo. Nismo tako čvrsti. Nego ipak popusti pa se naduva, a onda poslije sere da će nas to zatupit. Onda kad mi još počne srat da su moji frendovi narkomani. Znam ja da to ona ne misli

stvarno jer, i nisu, ali mislim, kako to zvuči nekome sa strane? Kao, ja se družim s narkomanima. Pa, ljudi moji, čitav svijet duva. Pa to je normalna stvar. Ja uopće ne kužim zakaj sad treba radit neku filozofiju od toga. Zapalit joint, to je ko "dobar dan", nije to ništa, mislim, nije to problem. E, ali ne. Nije problem kad to radi ona "povremeno" ili čak kad to radimo skupa, jer onda ona to drži pod kontrolom, ali kad ja to radim s mojim frendovima onda je to... i opet jedna "debilna varijanta eskapizma".

Ali koka je OK. Kak sad to? Zato kaj koka uleti jednom godišnje pa se ne moraš ni bojat da ćeš se navuć. Koja preseravanja. Evo, ja sam uvjeren - da imamo love, Ona bi se navukla dok kažeš "koka".

ONA: Gledajte, to što se on nađe uvrijeden od svake moje obične konstatacije, to je valjda nekakav signal. Valjda sam onda ubola neki živac, kaj ne? Meni to ide na živce, već sam uostalom pričala o tome. Ti njegovi frendovi su naduvani od jutra do mraka. Pa, kakav je to idiotizam. Ne može se tako živjet. Onda ja ispadam nekakav cjepidlaka, neko zanovijetalo, šta li? E, a onda On to radi meni u inat. Od toga ja poludim. Kao, da mi dokaže neki kurac, samo još nitko nije uspio shvatit šta bi On to meni htio dokazat. I ne kuži da će totalno pobudalit. Pa to je potpuno krivo usmjeravanje energije. Eto, ja se uvijek sjetim kako je to meni baka slikovito objašnjavala kad sam bila mala. Stavila je jabuke u kutiju. Lijepo, svježo, zelene jabuke. Onda je među njih stavila jednu, gnjilu. I zatvorila kutiju. I za dva dana kad smo otvorile kutiju, sve druge jabuke bile su gnjile. Eto.

Ona i On leže zavaljeni, puše joint. Pred njima gomila kora od lubenica. Ona stavlja zadnji komadić lubenice u usta.

ONA: Pišat ćemo cijelu noć.

ON: To je OK.

ONA (*pjeva*): Mali mrav, mali mrav... Sječaš se ti malog mrava?

ON: Kojeg mrava?

ONA: Onog malog.

ON: Ne sjećam se nijednog velikog. A niti malog... baš nekog posebno...

ONA (*smijeh*): Ma, ne... Nego one pjesme...

ON: Bio je žohar.

ONA: Nije, nego mrav.

ON: Ne, nego u kuhinji.

ONA: Ha?

ON: Vidio sam jučer žohara u kuhinji.

ONA: Našoj?

ON: Da.

ONA: I?

ON: Zgazio sam ga.

ONA: Nisi trebao.

ON: Zašto?

ONA: I žohari su ljudska bića.

On prasne u smijeh. Ona shvati što je rekla pa se i ona počne cerekati.

ONA: Ne. Nisu ljudska, ali su bića i imaju pravo na život.

ON: Pa, nek si nađu svoju kuhinju.

ONA: Moramo pozvat deratizatora.

ON: Deratizatori su za štakore.

ONA (*smije se*): Zamisli, pozovemo deratizatore, i te za žohare, a žohare već imamo, pa dobijemo još i štakore, i ti, i ja...

ON: I napravimo tulum.

ONA: Znaš ti da će oni jedini preživjeti apokalipsu.

ON: Onda, ak smo odlučili to bit dobri s njima, možda prime i nas.

ONA: Uuu, bed.

ON: Kaj?

ONA: Pa, to. Kao, sami na svijetu. Žohari, štakori i ti i ja. *Smiju se. Ljube se.*

ON: Onda ćemo napraviti bebu, da im sjebemo koncepciju.

ONA: Ha, pa da čovječanstvo ponovno krene od nas.

ON: Stvarno bi bilo u kurcu.

ONA: Oćeš mi napraviti bebu?

ON: Sad odmah?

ONA: Aha.

ON: Dečka ili curicu?

ONA: Pa, ne znam. Dečka ne. Zato kaj, ak ispadne ko ti, kaj ćemo onda? A curicu, pa, ak ispadne ko ja, isto joj neće bit baš blistava perspektiva. Mislim, općenito, kao ženi, neće joj biti lako... A opet, ak bude dečko pa mu ne uspijem prekodirati te muške felere, ubit ću se.

On ju ljubi.

ON: Ljubavi...

ONA: Stvarno ću se objesiti ako s tim popušim...

ON: Ajde, šuti.

Ljube se. Vode ljubav.

I jedno i drugo su opet na različitim krajevima pozornice.

ONA: Joj, kakva beba! Samo bi nam još to trebalo. Ja bi se totalno izgubila. Mislim, ja ni sebi ne mogu objasniti najosnovnije stvari, a kamoli djetetu. Kako bi recimo klincu objasnila da se svijet raspada na proste faktore. Jer to nije opće zajebancija. Ja sam duboko uvjeren da Apokalipsa dolazi. Mislim, nije to ona Apokalipsa, četiri jahača i te spike. Ne pušim ja to. Došla su nam neki dan na vrata neka dvojica, ono, Jehovini ili

neki takvi pacijenti. I kao, dijele neke letke, ispituju kako narod diše, šta mi mislimo o tome, da l' dolazi sudnji dan. Ma, kakve su to pizdarije? Ljudi stvarno ne znaju šta bi sa sobom. Odi malo u tramvaj pa ćeš osjetiti puls naroda. Već im je svima došao sudnji dan. Rekla sam im da nek idu malo na burzu, a ne da tu nas maltretiraju. Ali, da se svijet približava svom bijednom kraju, to je više nego očito. Pa, da. Pa sve je poludilo. Ali kad to kažeš naglas, onda te odmah svrstaju u neku kategoriju ludaka, jer svi se pravimo, kao, nije strašno, dobro, malo smo u kurcu, ali valjda to tako mora bit, proći će. Ma, ljudi, neće proći, šta vam je? Sve ide nizbrdo. Pa, evo, na primjer, kad ste zadnji put na vijestima čuli neku dobru vijest? Ono, prije koliko godina? I sve, opće ne znam otkud da počnem nabrajati. Evo, vrijeme... Uzmite samo vrijeme, pa kaj je to normalno? Pa kaj vi ne vidite da nam priroda šalje očajničke signale. Nećete shvatiti da ste u kurcu? Evo vam malo jedna tuča usred sunčanog dana, pa da vam sjebe usjeve, prozore, loše izolirane podrumne, pa razmislite... Da. A mi se svi pravimo da je to normalno, ali ja mislim da svi to negdje podsvjesno osjećaju, taj neki presing, i zato smo svi tak... tak... Kaj ja znam? A, dobro sigurno nismo.

Ali, kao, bit će bolje. Pa, daj, nek taj Bitćebolje već jednom dode. Jeste skužili da je to "Bit će bolje" uvijek u futuru?

ON: O, jooj, a tog fatalizma! Ja to ne kužim. Dolazi Apokalipsa. Pa, dodi, ko te jebel!

Puca mi... Mislim, to je ko kad čekaš injekciju. Više se bojiš dok sestra tam nešto drka po instrumentima, nego kad ti stvarno spiči iglu. Jer, ja si to ovako mislim. Ako dode ta glupa Apokalipsa, onda idemo svi, je l' tak? Mislim, nije sad da će mene strefiti, a svi će ostali preživjeti, ili obratno. Idemo, svi, brate, u pizdu materinu, niš neće ostat, i onda čega da se bojim. Ima te, pa te nema. I kaj sad?

ONA: Pa, neće to bit sutra. Mislim, to mene izluduje, kak moraš paziti šta pričaš, jer, zapravo, ljudi te opće ne slušaju. Svi imaju neke svoje stavove, i čim kažeš prvu rečenicu, oni su već izvukli neki svoj scenarij, i niko više opće ne obraća pažnju na tvoju argumentaciju. On isto, ja sam kao luda što se uzbuđujem. A ti si mi jako pametan. Sve je tebi relativno. Na sve se može odmahnut rukom. Pa, može, naravno, ali onda čemu sve? Čemu ti služi glava? Da ti pridržava sunčane naočale, to kad te kresne grom iz vedra neba. To sve ide polako, korak po korak, ali temeljito. Nećemo mi to doživjeti. Kao, neki meteor i nema nas. Ma, ne, nego laganini, sistematsko urušavanje.

E, a u međuvremenu, daj napravi nešto sa svojim živo-

tom. Niko niš ne radi, to je stvarno zabrinjavajuće. Evo, hodaš po gradu, usred bijela dana kad bi po svakoj logici pošten svijet trebao raditi, ne možeš naći slobodan stol u bircu. Šta je to? Pa, to ko da se moli da dođe smak svijeta. Ono, stvarno više ne znamo kaj bi sa sobom.

ON: Ja mislim da bi njoj neki mali čovječuljak dobro došao. Ono, da si preusmjeri energiju. Onda bi valjda od tog silnog zabrinjavanja bilo neke koristi. A, ne ovako, u prazno. Samo... ko da je to lako.

Ona sjedi na podu, zbraja račune.

ONA: Šta je ovo?

ON: Koje?

ONA: Evo, ovo.

Pokazuje mu jedan račun.

ON: Pa, piše ti - tenisice.

ONA: Odlično.

ON: Kaj sad?

ONA: Niš, samo ne znam kak to planiraš platit.

ON: Pa... doći će mi uskoro neka lova.

ONA: Je l'? A kakva to lova?

ON: Doći će mi honorar od prošlog mjeseca.

ONA: Aha.

ON: Valjda.

ONA: A ako ne dođe?

ON: Ma, doći će.

ONA: Dobro, znači s tim ćeš platit karticu, a ostalo?

ON: Koje?

ONA: Režije, jebi ga, režije.

ON: A ti nemaš onu lovu od Velesajma?

ONA: Aha, znači s mojim honorarom ćemo plaćat račune, a s tvojim ćeš ti kupovat najskuplje tenisice.

ON: Nisu najskuplje.

ONA: Nike su.

ON: Pa, da, ali nisu najskuplje.

ONA: Imaš iste takve na placu za 150 kuna.

ON: Nisu Nike.

ONA: Piše Nike.

ON: Ali nisu.

ONA: Znam da nisu.

ON: Dobro, kaj sad? Ovaj mjesec ćemo tako, a sljedeći ćemo od moje love platit račune, a ti si nekaj kupi.

ONA: Znači ti planiraš sljedeći mjesec nešto zaraditi?

ON: Kaj sad to znači?

ONA: Niš. Uostalom, nije u tome stvar.

ON: Nego u čemu?

ONA: U stavu.

ON: Mom?

ONA: Da.

ON: Šta je s mojim stavom?

ONA: Ponašao se ko da živiš sam.

ON: Joj, znaš šta, molim te, ajmo uopće ne ić u tom smjeru.

ONA: U kom smjeru?

ON: Prema toj diskusiji. Ne mogu.

ONA: Naravno.

ON: Ja ne mogu više o tome razgovarati. Ja naprosto neću pristati da počnem razmišljati ko penzioner. Mislim, čemu tolka panika? Pa, uvijek mi to nekako izguramo. Uvijek isfuramo neku lovu. Nađu se neki poslovi. Ako se ne nađu, onda malo stisneš zube i pričekao. Dobro, sad te tenisice. OK. Malo sam se zalečio. Ali, recimo to ovako, za par mjeseci ko će se sjećati jebelih tenisica i jebene love za tenisice? Snaći ćemo se. Platit ćemo te račune. Ali ne mogu se svako jutro buditi s tim grozomornim konceptom štednje. Mislim, to je glupo. Dobro, nije glupo, ali previše opterećuje. Ja sve čekam da se ona sjeti da ustoličimo kućni budžet, ko u onim glupim američkim serijama. Pa da odredimo jednu večer u mjesecu kad sjedimo doma i zbrajamo račune. Pa da onda isplaniramo - budemo li se držali proračuna, onda ćemo jednog dalekog, tog i tog datuma moći sebi priuštiti pet minuta rasipnosti. Neću!

ONA: Fakat smo ostali bez love. Do jaja. Nismo mi nikada imali neku strašnu lovu, ali ipak kao da nam je prije bilo lakše. Zapravo, kad smo počeli živjeti skupa, nekako nas je baš krenulo. Redali su se poslovi ko od šale. A sad sve manje i manje. A on se ponaša ko da se to njega ne tiče. Ko da čovjek ne mora podrediti svoje standarde prilikama. Mi zapravo živimo još i bolje nego što si možemo priuštiti. Je l' vidi on kak ljudi žive? Ali negdje moraš stati. Ko da je meni to neka špica. Mrzim taj osjećaj. Mrzim taj jebeni oprez. Mrzim što sam se pretvorila u svoju staru. Mrzim što sam odrasla i to u tom najglupljem pogledu. Kad se dogodilo to da sam odrasla? Jučer, prekjučer... Kad sam sama sebi počela slati ona upozorenja koja su mi uvijek, od moje stare išla na živce. Ili kad sam skužila da se više ništa ne podrazumijeva. Ili kad sam postala zanovijetalo, kad sam počela gundati nad onim užasno prozaičnim problemima, kao moja mama, u onim nekim krizama kad se u kući ili šutilo ili vikalo... Znam kad. Onaj dan kad sam se počela bojati kako ću sutra. Onaj dan kad sam shvatila da nekako moram i sutra. Sjećam se da je On govorio...

ON: Ne postoji sutra, ljubavi. Postoji samo sad.

ONA: Ma, pričaj mi priču, to možeš govorit jedino ak si lud ili zaljubljen. Ni jedno ni drugo nismo dovoljno. I onda ja odjednom skužim da neko ipak mora paziti na sutra. E, pa pun mi je kurac da na sutra uvijek pazim ja.

On i Ona trče u mjestu.

ON (*trčeci, teško diše*): Popizdila si.

ONA: Ne cendraj. Teško je samo na početku.

Trče.

ON: Kolko još?

ONA (*gleda na sat*): Još šest minuta.

ON: Neizvedivo.

ONA: Šuti. Teže je ako pričaš. Zbog zraka. I diši pravilno.

Trče.

ON: Ja ne mogu više.

ONA: Još malo.

ON: Ne mogu.

ONA: Evo, do onog stupa.

ON: Ajmo stat, zapalit pljugu.

Ona stane.

ONA: E, stvarno si u kurcu.

ON: Pa, nemam konde. Umrijet ću.

ONA: Naravno da nemaš kad ništa ne radiš. Ne možeš sad odmah oborit rekord. I nemoj sad pušit.

ON: Ma, daj nemoj me jebat.

ONA: Koji ti je...? Jesmo se dogovorili?

ON: Evo, gle, meni je za danas dosta. Sutra ću više.

ONA: Stvarno si... Dobro, idem ja još jedan krug. Ti me tu čekaj.

Ona otrči dalje. On sjedne, zapali cigaretu.

ONA (*trči*): Odlučila sam promijeniti stil života. Ne može to tako dalje.

Stane.

ONA: Razmišljala sam. Momentalno ne mogu napraviti puno. Mislim, ne mogu sad stvoriti baš nekakve krućijalne promjene. Doduše, igram tri nagradne igre, ali nagrade ionako uvijek odu u Županju, Sisak ili najbliže, Sessvetski Kraljevac. Dakle, ne mogu se osloniti na sreću, jedina stvar koju sam ikad dobila bio je posjet Kući cvijeća za najbolji sastavak nižih razreda OŠ "Ivo Marinković". Znači, moram nešto sama. Šta mogu sama? Mogu nam uvesti malo reda u život. Malo poštovanja prema organizmu. Biti u skladu sa svojim tijelom, kako je On to volio govoriti. To bi moralo polučiti nekakav uspjeh. Jer tijelo i duh su u uskoj vezi i imaju neke svoje zahtjeve. Zato sam odlučila svako jutro *jogirati*, malo za razgibavanje i izbacivanje negativne energije. A sljedeći korak - prehrana. Dobro, nećemo zabrijat na makrobiotiku, to je uostalom, preskupo. Ali, ipak malo paziti šta jedemo i kad jedemo. Mislim, ne znam - jedan naš prijatelj se šlagira sa svim i svačim, jede isključivo u McDonaldsu i, ono, kratko, istražuje do kojih će granica njegovu fizičko i

psihičko ja tolerirati tu torturu. A kad mu kažeš da neće doživjeti pedesetu, on ti spremno odgovara "Jebe mi se. Kaj ti misliš da je kvaliteta života nakon pedesete jako nabrijana?" Mislim, ne znam, možda nije, dapače, nastavi li ovom silaznom putanjom, sigurno nije. Ali, računam da kad jednom dođe ta pedeseta, i kao, dodu ti računi na naplatu, ne znam hoću li i dalje biti pristaša te teze "Jebeš život poslije pedesete". Možda ipak da se pripremimo na vrijeme.

Trči dalje.

On sjedi na drugoj strani scene i puši.

ON: Ona kaže da moramo mijenjati stil života. Pa, ne znam. Zapravo, ključna riječ u toj odluci je "moramo". Stalno nekog vraga moramo. A zašto? Ona je uvela tu religiju, postupno, ja nisam ni skužio kad se to točno dogodilo. Ali ispada da se mi stvarno svakodnevno klanjamo tom bogu prisile. Ja ne znam otkud joj ta suluda ideja. Znam da joj je jednom, još prije nekoliko godina jedan od njenih vrhunaravno mudrih prijatelja rekao nešto u stilu, kao, "Teško je tvojoj generaciji. Vama svako jutro kad se probudite visi ovaliki kurac nad glavom." I sad se Ona tog sjetila ko neke sudbinske opomene protiv koje se čovjek MORA boriti. Pa, ja ne znam. Ja kad se probudim, prvo pomislim "Gladan sam". Mislim, meni je OK. Ja ne vidim zašto bi mi sad morali izvršavati puč nad svojim stilom života. *Jogging*. Osim što se još uopće nisam pomirio sa činjenicom da svaki dan do kraja života moram ustajati u neko određeno, uglavnom rano doba, sad moram ustajati još ranije i dobrovoljno trčati. Pa, stvarno, debilno. Meni je tijelo već pet puta jutros reklo "Prestani me maltretirat". Ali, kao, nema ništa bolje za opuštanje nego dobro se istrčat, pa istuširat, pa popit sok od naranče. Ja vam odmah sad velim koji je meni najbolji način za opuštanje, ali već znamo koja mi etiketa dopadne kad spomenem taj određeni način. A da ne pričam da mrzim sok od naranče. Još je k tome i kavu ukinula. Onda sam ja popizdio pa smo se našli na pola puta - reducirat ćemo konzumaciju kave na pola, znači, dvije do tri dnevno. A šta sad mogu? Moram se sad malo tome povinovati jer ak skuži da je meni to sve voda, a ona se tak trudi i tak pronalazi smisao u tome, onda će past u kraljevski bed i onda smo tek jebali ježa.

Ona dotrči do njega. On gasi cigaretu.

ONA: Onda? Jesmo se odmorili?

ON: Jesmo se natrčali?

ONA: Ko nova.

ON: Idemo nešto jest?

ONA: Aha. Idemo svratit u pekaru po bio-pecivo.

ON: Njam.

ONA (*sa simpatijom*): Budalo.

Ona sjedi. Bulji pred sebe, jede višnje. Puši. Jede. Puši. On stoji na drugoj strani. Puši. Nervozno lista novine.

Ona: A, jebi ga. I zdrav život i sve... Sve je to zavaravanje. Ja se više ne mogu truditi. Mislim, ne mogu ja smišljati kako da od kile tikvica napravim bakanalije, ako se On naduva s budalama i najede ćevapa. Ne mogu. Osim toga, šta koji kurac ja uopće pokušavam? Poboljšat kvalitetu života s vlaknastim tvarima. Ma, daj. Totalna glupača.

Ima momenata kad me samo brdo palačinki s čokoladom može razveseliti. Ili knedle od šljiva. S vrhnjem, i šećerom i prezlina. I višnje. Onda mi poslije bude zlo. Nije to bulimija. To je zato što inače jedem ko vrabac pa mi želudac ovo ne može podnijeti. Al zato duši bude drago. Jedno vrijeme. Dok ne dođe grižnja savjesti. Onda je još gore.

ON: Ne, nije bulimija. Nego kaj je? Isuse Bože. Kad dodem doma i vidim ju kako bulji u Cartoon Network, s rukom do lakta uronjenom u kompot od višanja, odmah i meni bude zlo. Onu ogromnu teglu od tri litre. Sve slisti. U jednu večer. Kroz suze. A kad je PMS i dvije. I onda popizdi jer joj se vrati računica ko bumerang. Par hiljada kalorija ko od šale.

ONA: Nedjelja je. Ne podnosim nedjelju. Nedjelja je još gora od onog bezidentitetnog utorka! Dosadna, bezlična, glupa. Uvijek u nekakvom neodređenom balansu između ležerne subote i histeričnog ponedjeljka. Kao fol, obiteljska. Dan kad su sve obitelji doma pa si lijepo zajednički, u toplom krugu obitelji, mogu ići na živce. Dan kad imaš legitimno pravo da ništa ne radiš i razmišljaš o svim stvarima koje si trebao napraviti, ali nisi, pa ćeš pokušati sutra, ali do sljedeće nedjelje opet nećeš uspjeti.

ON: Ja sam se rodio u nedjelju. Baka je htjela da se zovem Nedjeljko. Onda je stara popizdila, više zato što se stari nije suprotstavio ideji svoje majke nego zbog ideje same. Urlala je u rodilištu. Pitala je baku "Šta, da se rodio u petak, onda bi ga nazvali Petko?"

ONA: Njegova mama je urlala već na sam dan njegovog rođenja.

ON: Kad god bi se posvađali, stara je govorila starom da se može slobodno vratiti k baki. "Odseli se u Edipovu 16" govorila mu je. Sad kad razmišljam, obično se to događalo nedjeljom.

ONA: U jebenu nedjelju ne možeš ništa nego bit jebeno depresivan.

Jedino je dobro što traje samo jedan dan. Sutra prođe. Sutra sve ispočetka. Tragično. Nadam se da nema raja.

To je taj debilan katolički koncept. Jebeš se ko budala s drugim, još gorim budalama cijeli tjedan da bi lijepo pošteno i čestito odahnuo u nedjelju. I onda ti nedjelja dode ovakva, sjebana. Tak se isto jebeš cijeli život da bi zaslužen odahnuo u raju i dodeš u raj - a ono nedjelja. U raju svaki dan nedjelja. Dobro da ga nisu nazvali Nedjeljko. Da me stalno podsjeća.

ON: A, šta sad? Zažmiriš, pa prođe. Ja obično odem pa žmirim u parku. Jer ja stvarno više ne mogu podnijeti ta njezina stanja.

ONA: Sutra ću ustati i opet ganjati iste stvari. Mislim, trčati više neću. Jer, di je tu poanta? A On će ustati i opet neće ništa raditi. I opet će mi govoriti da se opustim i da sam napeta, i da sam razdražljiva, i koji sam kurac ja stalno nervozna. Jer, npr: zašto bi se ja morala ljutiti ako sredim super jeftine avionske karte koje On samo mora podići na vrijeme, ali On zakasni jer je bio negdje gdje lijepo pošteno nije ništa radio pa ćemo zato ići busom.

ON: Uvijek ista priča. Samo što nedjeljom Ona sere jednim ubediranim, polaganim tonom. A inače histerično. Ja ne znam šta je gore. Kad je u svojoj tjednoj, maničnoj fazi, onda se barem možeš posvađati ko čovjek. A ovo, kad se nedjeljom raspada i umire i cvili, onda ne možeš ni to. Ja sam, naime, apriori uvijek kriv. Ja sam cvrčak, a ona je mrav. Tako nam se pišu bodovi. Suludo. Jer, kad ja nešto napravim, onda se to samo po sebi podrazumijeva, nije valjda da očekujem i nekakvu potvrdu? Šta bi ja, medalju? Ali kad ona skuha ručak, molim lijepo, obavijestite medije!

Za poludit. To se ne da trpit.

ONA: On samo ode. On se okrene i ode. I tako svaki put. Bježi, pa se vrati, pa bježi...

ON: A Ona pili i pili i pili...

ONA: Zašto se jednom ne bi mogao suočiti sa stvarima. Pa daj priznaj da je loše, jebemu mater. Pa da skupa smislimo da bude bolje. Jer, istina je da se možeš navući na loše. Ono, loše je, ali, kako bi vam rekla, *feels like home*. Loše je, al je moje.

ON: Loše, loše, loše, ko pokvareni telefon. Kak ćemo mi krivo zabrijati! Ej! Sve gledam. To će bit stvarno... ako već nismo. Jer, to je ko ono, ako dovoljno dugo misliš kako te boli glava, fakat te počne boliti.

ONA: Nemoj se praviti da je sve OK. Ne preda mnom. Ko da je to sramota. Svi skrivaju te strahove ko spolne bolesti. Mene odjednom uhvati strah. Kao da nemam nijednu fiksiranu točku prema kojoj idem. Daj me slušaj, jedanput. Ja ti vičem da se bojim. Slušaj me, daj me slušaj, daj me slušaj... Kužiš? Daj, slušaj!

ON: Idemo dalje, idemo dalje...

ONA (*kroz suze*): Vrtimo se u krug. Ko u onom crtiću s Pink Panterom. Jedan sadi žuto cvijeće, drugi roza. Pa ispočetka. Koji idiotizam...

ON: Gundamo ko penzioneri. Evo, ja isto gundam. Ja sam samo htio da izađemo, da zaboravimo, ne znam, sunce je, živi smo, zdravi smo... Ali Ona me stalno vuče dolje ko da će nam bit lakše ako budemo gundali zajedno.

ONA: Više nismo baš ni nešto zdravi i vitalni. Sivi smo, kašljemo ko stari klošari, potčrimo za tramvajem i puls ode u pizdu materinu... On se noću budi i kašlje...

ON: Ja se, evo, već bojim i zakašljati. Ne dao bog da mi komadić hrane ode u dušnik. Ne! To je odmah signal pokazatelj našeg propalog, zatrovanog života. Krajnje je vrijeme da... Da me voliš ti bi ovo, da me voliš, ti bi ono. Jebo te, ta ljubav stalno mora bit u kondicionalima. Pa, volim te, ženo, al ne mogu te svaki dan spašavati s kišobranom.

ONA: Ja više ne mogu. Ne mogu. Ne mogu.

ON: Urla ko moja stara. I reži. Ja se našalim, ona se uvrijedi. Ja je krenem poljubiti, Ona me odgurne - "Ne možeš sve rješavati seksom!" Ko da se seksa uopće sjećamo.

ONA: Zagrlj me.

Ona se klima naprijed-natrag i sve jače plače.

ONA: Daj me samo zagrlj.

ON: I onda odem. Ne znam šta drugo?

ONA: Užasno sam sama.

ON: Pa hodam po parku.

ONA: Pa zaspim.

Ona leži na sceni, spava.

On hoda na drugoj strani. Puši.

Ona pali televizor. Jede višnje.

On pali joint.

Ona uzima ogledalce i pincetu. Čupa obrve.

On lista novine, zgužva ih, baci ih.

ONA: Znete onaj motiv iz jeftinih knjiga? Otišao je po cigarete i nije se vratio?

Pa, dobro, nije baš tako bilo. Ali, skoro. Nekako smo naprečac zaključili da nam je bolje jedno bez drugoga. Rekla bih čak da smo to zaključili u afektu. I On je otišao. Nije se baš odselio, nego je otišao na neodređeno vrijeme. Glup i Glupiji su se pokazali kao "pravi prijatelji" i ponudili mu da stanuje s njima. Krasno. Sad valjda likuju što su dobili bitku. Ko ih jebe. Sad će bar moći duvati do mile volje i niko mu neće srat. A ja ću konačno napraviti bar jedan korak bez kamena oko vrata.

ON: Preselio sam se k frendovima. Čovječe, prvi put u sto godina da sam se totalno opustio. Skužio sam da

odjednom ne moram gledati na sat, ne moram misliti da joj se moram javiti, ne moram razmišljati kak ću sad ovak rasturen doma i onda još odvalit jedan razgovor o tome s kim sam bio i šta sam radio. Zapravo, u toj vezi je bilo ko da sam se vratio živjet k staroj. Pa, čekajte malo, nemam ja petnaest godina pa da se stalno nekom moram opravdavati.

ONA: Došle su mi cure. Kao, na tulum, ali u stvari da me tješe. Smiješno. Ko da me sad treba tješiti. Pa, to je bila jedna zrela odluka, dobrovoljna i odgovorna. OK, možda je malo naglo donesena... Ne, zapravo, nije naglo donesena. Samo je naglo izgovorena. Ali, u biti, ona se već dugo taložila, sedimentirala i to, i onda kad je došla do točke vrelišta, onda se eto dogodilo što se dogodilo. One, naravno, misle da je tako najbolje, ali istovremeno misle da sam ja sad ipak u kurcu. A ja uopće nisam u kurcu. Ja se osjećam kao nova osoba. Evo, prvo što sam napravila je bila takozvana kozmetička generalka. Kura pročišćenja za dušu i tijelo. Napunila sam kadu, začinila je solima za opuštanje, napravila piling cijelog tijela, onda masku za lice, pakung za kosu, pa kolor-šampon. Dok je stajao na kosi, sredi-la sam nokte na rukama i nogama, sanirala onaj jedan grozan žulj na jastučiću, odrezala previše kožice na nokt, zakrvarila svilenu pidžamu, presvukla pidžamu (donji dio od jedne, gornji od druge, onak, casual, ko u filmovima). Onda sam depilirala sve pošumljene terene uključujući i kurčevu stazicu. Onda sam zapalila lampicu s eteričnim uljima, napravila vitaminski napitak, legla u plavu posteljinu - to je ona za opuštanje - i slušala muziku. Onda sam malo plakala, ali mislim da je to bilo čisto od olakšanja i relaksacije. Onak, da izađe sve iz mene. Osjećala sam se dobro. Mislim, koliko me koštao taj tretman, nisam si mogla priuštiti da ne rezultira uspjehom.

E, taman kad sam mislila da ću zaspiti, banule su cure. O, Bože, sve po uputama iz onih debilnih ženskih časopisa. Čak su mi i puzzle donijele. Nikad nisam shvaćala kako to puzzle pomažu rekonvalescentima, ali, ajde... Donijele su neke stare komedije, Charliea Chaplina i Stanlija i Olia, onda su mi donijele za čitat *Vodič kroz galaksiju za autostopere* jer to je jako smiješno. Uglavnom čitava koncepcija se temelji na smijehu. Donijele su i tekilu. Sva sreća. Ja sam pobacala sav alkohol iz kuće, jer kao okrećem novu stranicu, a, osim toga, podsjeća me na njega. No, one su donijele tekilu, ja sam se sjetila da radimo Tequila sunrise, ali pošto ne znam od čega se radi Tequila sunrise, napravila sam ju sa šumećim vitaminskim tabletama. Bilo je OK. Onda smo sve sjele pored otvorenog prozora, bila je super

bistra zvjezdana noć, izbacile smo noge preko prozorskog okvira, gledale nebo, pile, jednom riječju, srale. Bilo je dobro. Dočekale smo zoru. Puno smo se smijale. S vremena na vrijeme smo i zaplakale. I to ne zbog moje situacije nego zato što smo na momente postale sentimentalno svjesne toga koliko se volimo i šta bi mi jedna bez druge, drugih, ostalih, ma dobro, to... Na kraju smo se, više-manje onesvijestile.

ON: Pa, hm, ti dani su mi kao u nekoj izmaglici. Znam da je bilo dosta nekakve love. Samo ne znam točno otkud. Mislim da su ti moji frendovi bili prodali nešto i s tom lovom su kanili nešto drugo što je svakako bilo važnije za njihovu budućnost od onoga na kaj su ju potrošili. A spizdili su ju generalno na ovu neku "sretnu" potrošnu robu. Ukratko, nema čega nije bilo tih dana, a bilo je u obilnim količinama. Sjećam se da je taj period počeo s velikim jointom i prvim nastavkom *Ima li pilota u avionu*. I sjećam se da su u taj njihov stan ljudi dolazili i odlazili u svako doba dana i svi su se isfurali na foru da se nešto slavi. Tako su oni organizirali terapiju. Pa, ne znam. Ja sam prihvatio. Uglavnom, ne mogu se baš sjetiti da sam nešto previše mislio na Nju i uopće na zadnjih nekoliko godina života. Ova moja dvojica luđaka su stvarno uspjeli rastopit veći dio mojih moždanih stanica. Dobro, ovaj jedan - Gluplji, kako ga je Ona zvala od milja - on je tu i tamo posustajao, ali je zato ovaj drugi otkrio svoju životnu misiju u postavljanju mog života na nove, sasvim drugačije noge. Pa, bilo je zabavno. Valjda. Koliko se sjećam.

ONA: E, frajeri su stvarno budale. Išla sam neki dan na trčanje na Jarun. I vozim se u tramvaju dotamo. I stane tramvaj na stanici, otvori vrata. I vrata tako stoje otvorena dok tramvaj čeka zeleno. A na semaforu stoji auto, unutra frajer. Tri banke, rekla bih. Čeka zeleno. Vidi mene u tramvaju. I snima me. Mislim, OK, to što me snima, nego mi frajer počne namigivat, slat poljupce i nekakve seksi poglede i slične pizdarije. Pa, molim vas. To je stvarno jedan odlučan i smion pothvat. Upucavat se curi od koje te dijele vrata auta, kolnik, ograda, pločnik, vrata tramvaja i činjenica da će se upaliti zeleno i da će vas prevozna sredstva bezbolno odvest svakog na svoju stranu. Flert iz auta - koji macho muškarac. Stvarno mi idu na živce. Neću više nikad ništa imat ni s kim.

ON: Ta neka curica me snima već godinu dana. I svi to znaju. I kao, sad svi navijaju da se tu nešto desi. A mala je stvarno zgodna. Dobro, nije baš jako pametna, ali, jebi ga, jedne pametne sam se tek riješio. I sad kao, pojavljivala se i ona nešto u tom mom privremenom boravištu, ali uvijek bi se to dogodilo kad sam ja lutao kroz nekakva svoja halucinantna bespuća pa

nisam baš bio u stanju ni da izgovorim jednosložnu riječ, a kamoli da bacam neko barenje. Ovi moji su pizdili, da zašto sam ja tako nesposoban. Onda su me počeli zajebavat da sam sroljo, kukavica, itd. A, mislim, nije da ja ne bi, nego stvarno nisam bio u stanju. A to su ionako oni krivi, ko da ne znaju jako dobro da ja nisam najumjerenija osoba na svijetu. No, dobro. Jednu večer smo se zaputili u Klub. Zato kaj sam ja skužio da ćemo se fakat upljesnivit u stanu. Pa di ćemo? Naravno, u Klub. Sad ja ne znam da l' ju je neko pozvao ili je slučajno naišla, ali Mala se u svakom slučaju pojavila u Klubu. I kaj ja znam, malo smo cugali, Mala je stvarno bila slatka i nekak su se te šifre odmah posložile, znate kak to već ide u takvim situacijama... Ono, kao, ja znam kaj ona hoće, i ona zna da ja znam kaj ona hoće, i ona već jako dobro vidi da sam i ja sklon tome kaj ona hoće, al' to kaj oboje hoćemo se naravno nikad ne naziva svojim pravim imenom. Nego sve nešto kao fol dvosmisleno, a iz aviona se vidi samo jedan jedini smisao, onak, piše nam na čelu. Ali ipak, cool nam je. A Mala je znala vratit loptu. Ne kao Ona, doduše, Ona bi ti tak vratila loptu, da bi te zakucala u zid i poslije toga možeš u toplice na rehabilitaciju, ali dalje u flert ne možeš. E, a Mala je onak, radila po propisima. Sad ne znam točno je l' bila tak lukava ili je naprosto bila blesava, ali mi je dala da budem nadmoćan, a to mi je, razumjet ćete, stvarno falilo. I ono, baš mi je bilo dobro. Bio sam si frajer.

Konobar, još dvije viski-kole, molim te - rekao sam. I kako sam uzimao čaše, bacio sam pogled prema vratima i samo me grom ošinuo.

Šta Ona radi u Klubu? Ona je uvijek prezirala ovo mjesto, zašto je sada, kad je više ja ne davim došla ovamo? ONA: Noge su mi se odsjekle. "Glupačo, glupačo, glupačo!" eto to sam mislila.

Zašto smo došli ovamo? Cure su mi rekle da oni već danima ne izlaze iz stana i da sigurno neće doći u Klub, osim toga utorak je. A ipak evo ga. Ne, nikako ga nisam htjela vidjeti. A malo sam ga i htjela vidjeti. Zapravo nisam htjela vidjeti da se super zabavlja i to, Isuse Bože, pa On je s onom malom koja slini za njim već godinu dana. Je l' vi vidite s kim je On? - rekla sam curama u WC-u. Pa ona ima IQ jednog penzioniranoga goveda. Dobro, mučilo me malo i to što bradu može odmoriti na sisama i što joj se čak i kroz hlače naziru jamice na guzici. Pa, stvarno nije dugo čekao. I to još u Klubu. To je ipak bio naš Klub. Mislim, ono, jebo te, pa fakat da se osjetiš jadno. Pa, dokle ide neukus, stvarno?

Onda me frendica malo išamarala, pa da. Nismo mi od jučer, je l' tako? Prljavi igraju prljavo i te ostale debilne

spike koje su ti naravno prijeko potrebne da se ne bi udavila u WC školjki. No, popravila sam šminku, ona je izvukla iz torbe rezervni par samostojećih čarapa koje sam obukla umjesto svojih gustih sivih najlonki.

Onda sam malo pročeprkala po sjećanju i izvukla odgovarajući komplet gesti, izraza i pokreta iz doba kad sam ono još pecala i bila sam spremna za izlaz iz WC-a. E, kad sam izašla trudila sam se svojski da nijednom ne pogledam u njegovom smjeru. I onda mi je, ko naručen uletio DJ. A ja sam jednom davno bila tješila DJ.-a, kad je ono bio u kurcu i skužila sam da se nešto popalio na mene. Ponudio mi je cugu. I ja sam prihvatila sa zadovoljstvom i tak..

ON: Pederčina DJ. je vrebao otkad se Ona pojavila u Klubu. Svi su znali kaj je s nama, a i ja sam znao da se on pali na Nju već neko vrijeme. Plus toga, jednom se pokušao uvalit i ovoj Maloj koja je bila sa mnom, al je popužio tako da mu je ovo leglo ko dvostruko zadovoljstvo. Ma, neće valjda s njim. Pa, to bi stvarno bilo idiotski. Mala je skužila da je vrag odnio šalu pa me odvušla što dalje za neki stol u kutu i posjela me tako da budem leđima okrenut prema svemu pa i prema Njoj. ONA: Ova mala vještica ga je otela iz gomile i zašarafila u najjudaljeniji kut Kluba. Mislim, ono, curo, daj sakrij metlu, pa ne možeš se tako ponašat. To je stvarno ponižavajuće. Za nju, mislim.

No, DJ. je odlučio da je vrijeme da zaplešemo, a ja sam odlučila da ću se zabavljat i pit i plesat i da neću dat da me ovo sjebava.

ON: Taman smo se Mala i ja vratili u spiku, kad skužim u ogledalu kak ovi dvoje plešu. I to kak plešu. Pa, daj, nek neko pusti lambadu, u pičku materinu. Šta je ovo, "stunden hotel", rekla bi moja baka? Mislim, ne dajte se smetat! Oprosti, molim te, nisam znao da je DJ. slijepac, stvarno ju je tako prepipavao, čovječe, ko da je na sistematskom.

ONA: DJ. se stvarno malo oslobodio, ali, šta, pa i ja sam. Odjednom sam osjećala strašnu energiju u nogama, ritam mi je pulsirao u glavi, ispijala sam cugu jednu za drugom, smijala sam se, smijala, smijala... Onda mi je u jednom trenutku prišao Gluplji, čak sam se i njemu nasmijala i to stvarno srdačno i uhvatila sam ga da plešemo. On mi se samo proderao na uho - "Vi ste stvarno budaletine, i jedno i drugo."

ON: No, da. Nerado priznajem da sam bio na rubu da ubijem boga u DJ.-u. Valjda se to i skužilo jer je Mala pribjegli krajnjem, očajničkom pokušaju i uhvatila me ispod stola za jaja. Hm. Uspjela mi je pažnju u hipu spustiti iz užarene glave među noge. Još sam jedanput pogledao Nju, ali u tom momentu mozak mi je već

primao informaciju o otvaranju šlica, osjetio sam toplu i vlažnu ruku od Male na kurcu. I jebeš mi mater, sve se zamaglilo. Sljedeće sam raspoznao pitanje "Idemo?", obavijeno mirisom za koji sam poslije, kod nje, skužio da se zove Hypnotic elixir, i samo smo krenuli.

On prolazi pored Nje. Ona pleše.

Viču jedno drugome na uho.

ON: Zabavljaš se?

ONA: Odlično. A ti?

ON: Nikad bolje.

ONA: Vidim.

ON: Vidiš i duplo.

ONA: Poznato ti je?

ON: Pazi da ne dobiješ muskulfiber.

ONA: A ti pazi kako usmjeravaš krv iz glave.

ON: Ništa se ti ne boj. Moram ić.

ONA: Da. Ne bi bio red da te djevojka čeka.

ON: Pa znaš da sam ja đentlmen.

ONA: Da, da... E, čuj, baci pogled na osobnu, da ne bi sutra završio na sudu.

ON: Smijem te zvati da mi platiš kauciju ili ti sutra slušaš ploče?

ONA: Odjebi.

ON: Laku noć, balerino.

On odlazi. Ona prestaje plesati.

ONA: Hm, kad je otišao, meni se odjedanput više nije dalo plesati. Sjela sam se u kut i niš mi se više nije dalo. DJ. mi je i dalje nosio cugu, i ja sam i dalje pila, ali on mi je počeo neizmjereno ići na živce. Dakle, kad sam se dobro napila, još sam uspjela smisliti jednu lucidnu ideju - da me DJ. odveze doma. Zнала sam da će se ove dogodovštine prepričavati po Klubu, a nisam htjela da dođe do njega kako sam se sjebala kad je otišao s Dječjim vrtićem. DJ. je već na nekom semaforu navalio na mene. Izmicala sam se i trpila do doma, iako mi se stvarno već pušilo iz ušiju. Negdje na početku moje ulice, opalila sam mu šamar, iako on zapravo stvarno nije bio baš tako kriv. Onda je on izgubio kontrolu nad autom koji se popeo na trotoar i udario u susjedovu patuljastu palmu koja se, jedna, tek ove godine, iz četvrtog pokušaja uspjela primiti. Ja sam istrčala iz auta i pobjegla doma i rasplakala se i zaspala.

ON: Mala je jednom rukom vozila, a drugom je uspjela napipati dobar dio mojih erogenih zona. I sve je to bilo super. I došli smo k njoj. I sve je to i dalje bilo skroz ludo. E, jebi ga, onda sam ja nešto srušio i Mala mi veli - "Pazi da ne probudiš starce". Molim? Kakve starce? Je l' se to ovdje snima neki film? Pa, nismo u srednjoj školi. Ono, jebi ga, stvarno hladan tuš. No,

dobro, pokušao sam se ja opet ufurat u cijelu stvar i onda skužim, u po frke, kako mi pred očima lebdi slika od koje mi se usta razvlače u osmijeh. Sjedi DJ, bespomoćno preda mnom, vezan teškim lancima, a ja temeljito sjeckam njegove ploče na sitne komadiće. I u kurac, onda se neko od ukućana prošetao hodnikom do WC-a, pa je pas počeo lajat, pa je sve otišlo k vragu. Kaj ja tu radim? I niš, onda sam se lijepo obukao i put pod noge. Bila je zora, Zagreb je totalno čudan u zoru. Mislim, šta da vam kažem, osjećao sam se totalno jadno. Onak, na brzinu rastriježnjen, razrovan od dima i alkohola, neuspjeli ljubavnik, smrdljiv, zgužvan, hodam ja preko Trga, dolje, kod placa, istovaruju meso. Mislim si, jebo te, ljudi u ovaj sat krvavo rade, svaki dan, a vidi mene, ja tu nešto serem sam sa sobom.

Dovuko sam se doma, šatro doma. Moj onesviješteni frend se pridignuo iz kome da bi uperio palac u mene i promrmljao "Majstore" pa se onda opet strovalio u svoj mračni alkoholni ponor. I eto, išao sam se otuširati, pustio sam da se kada puni dok sam se tuširao. I onda sam zaspao. U kadi.

Kad sam se probudio iznad moje glave visila su tri izbezumljena lica, frendovi i neka trebica koju je jedan od njih dovuko sa sobom, ali nije se uspio ostvariti prije no što je obnevidio. Pažljivo su me budili s primjesom straha da sam se možda ubio u kadi, ili barem umro nekakvom neprirodnom smrću - nije to ni čudno - tako sam i izgledao.

Izvukao sam se iz kade, naboran od vode ko ofucana mumija, kihnuo par puta i preselio se u krevet.

ONA: Kad sam se probudila, odbauljala sam do kuhinje, progutala jedan Aspirin. Razmislila, progutala jedan Plivadon. Popila tri čaše Cedevite. Skuhala kavu. Krenula natrag u krevet. Zastala, iskopala negdje Voltaren rapid, pa ga ponijela sa sobom u krevet, za svaki slučaj. Upalila televizor, Cartoon network i osjećala se cvilidretasto.

Pa me bilo malo sram, razmišljala sam da l' da nazovem DJ.-a i ispričam se. Sjetila se Njega i onog Mladunčeta. Popizdila. Razmišljala da l' da nazovem DJ.-a i pojebem se. Ipak je vaga pretegnula na drugu stranu. Ostala sam u krevetu. Osjećala sam se nedjeljno. Zaključila sam da će dolazeća nedjelja biti u pizdu materinu nedjeljasta i da do onda treba nešto radikalno smisliti. Gledala Thomas the Tank Engine i rasplakala se nad jednostavnošću njegove sudbine. E, onda sam se stvarno zgadila sama sebi.

ON: Dobio sam temperaturu. Srušilo me ko avion. Nisam uopće, ni približno znao za sebe. Na momente sam čak i buncao. Ne znam šta, jer mi niko kasnije nije

htio pričati o tome. Jebemu mater, u par navrata sam stvarno morao priznati da su ovi Glup i Gluplji. To kaj je sve njima padalo na pamet kao mogući lijek za moje stanje, to je stvarno bio *science fiction*. Gluplji je par puta predložio da nazove Nju, ali ja nisam dao, a kad sam ono nešto buncao o njoj, onda Glupi nije dao, jer da se ne može djelovati na temelju mojih zahtjeva koji nisu izrečeni pri punoj svijesti. To mu je ostalo valjda od onih par ispita kaj ih je dao na pravu prije "n" godina. No, uspio sam im objasniti da mi je neophodan C vitamin, začudo su sami znali da se isti može naći u limunu i naranči. Dobivao sam i relativno redovito, relativno topao čaj. Juhu iz vrećice skuhalo su mi zajednički, hm, kad su je pokušali prelitati u tanjur, iz nekog razloga nije htjela surađivati. E, al kad sam pripomenuo da bi mi trebalo izmasirati dlanove i stopala alkoholom, dočekao me frenetičan smijeh i suze iz zacakljenih očiju. Kad sam rekao da se ne zajebavam, da je to stvarno dobar lijek, obojica su se brže-bolje pokupili iz sobe i nastavili brijati u kuhinji. Na kraju su pozvali Malu. Mala je došla, bila je stvarno zlatna, tako se lijepo brinula, ali, jebeš ga, nepremostivi blam se dogodio između nas, a uostalom, sumnjam da bih bio u stanju seksualno je uzbuditi nakon što je trljala moje onemoćalo tijelo alkoholom i turala mi pileću juhu u usta, između zajapurenih obraza... Da, nije više pokazivala želju da me razveseli ručicom ispod popluna, iako bi mi to stvarno dobro došlo.

ONA: Cure su mi našle neki *job*. Mama od jedne ima onu catering - agenciju. Pa smo radile nekakvo vjenčanje. To je bilo super. Naradile smo se ko psi. Kuhale, pakirale, nosile. Dobro smo se zezale. Njena mama je stvarno jedna kul žena. Bilo je fora. I vjenčanje je bilo OK. Nije bilo previše sentimentalno pa me nije bacilo u bed. Više je bilo onak, *nouveau riche*, seljački. Da. Upišavale smo se od smijeha, tim više što nije bio red da im se podsmjehujemo pa nam je onda tek sve bilo urnebesno. Na kraju smo se frendica i ja zavukle pod neki stol i tamanile parfe kremu iz čaša dok nam nije pozlilo. I tak. Tak su mi prošla ta dva dana. Pa je došla nedjelja. E, jebo joj pas mater. Mislim, stvarno sam si ju popunila junački, da zaboravim da je došla. Išla sam na tri kave, na trčanje, kod staraca na ručak i u kino. Ali me počela užasno boliti glava pa sam morala otić doma. Mislim, ne, nema spasa. Dok sam tražila kam sam ono strpala Voltarene, iskočila mi je iz prikrajka tegla s višnjama. Dobro, kao, samo ću malo. Upalim telku i naletim na TNT-u na *Casablancu*. A glava me boli tak da ne mogu ni pomisliti na spavanje. I gledam tu *Casablancu*, i mislim si - ovo ti nije pametno, odi van, nazovi nekog, napravi nešto... Ali kad glava tak boli da

mi svaka od tih ideja već u startu ide na živce. I na kraju sam završila na podu slažući Rio de Janeiro od puzzli. Tragično.

I onda sam tek naknadno skužila poantu tih puzzli. Fakat se skoncentriraš. I zaboraviš na glavobolju jer preusmjeriš pažnju. A bogami, zaboraviš i na sve ostalo jer te jedan glupi mali pis Glave šećera koji nemreš nać može dovest do ludila. Ne znam točno kad, ali počelo mi se spavat i samo sam se opružila na kauču. Sjetila sam se još jednom da On možda sad uopće ne kuži da je nedjelja jer ga zabavlja ono Novorođenče, ali već sam bila preumorna da razvijam tu temu u mislima pa sam zaspala.

ON: U nedjelju ujutro sam se probudio bez temperature, ali izmožden do jaja. Ovi su naravno spavali ko zaklani jer je jučer bila subota pa se išlo na neki party. Odvukao sam se do kupaone da se konačno istuširam ko čovjek. Hm, zagazivši u kupaonu, morao sam se vratiti dva koraka natrag do sobe od Glupog jer sam tek tada registrirao sliku pored koje sam prošao. Da, Mala je spavala snom pravednika u krevetu koji nije bio moj s frajerom koji nisam bio ja, ali je svakako bio moj najbolji friend. A, jebi ga, nek im je sa srećom.

Pa sam se vratio u krevet, preporođen, s kavom, i nečim što je prije par dana bilo pecivo, a sad bi razbilo pločice da sam ga, kojim slučajem, ispustio iz ruke. Odustao sam od pokušaja doručka i iskopao negdje nekakve čokoladne kekse, sumnjivog datuma, ali ipak pristojnog okusa. Upalio sam televizor i tek onda, kad mi se voditelj *Mira i dobra* nakezio u facu, pravo shvatio da je nedjelja. Da. Čmrljio sam dobar dio dana. Ukućani su se probudili negdje pri kraju reprize ponoćne premijere, doselili k meni u sobu i nasmijali mi se u brk na moju ideju da bih rado pojeo nešto hranjivo. Naručili su pizzu, razvalili se po sobi i išli mi na živce. Mala se motala po stanu cijeli dan i nisam primijetio da ima nekih moralnih problema vezanih za raspored frajera u tom stanu. Negdje kod trećeg foršpana druge videokazete napale su me misli o tome kako je ovaj stan užasno neuredan i prljav, kako mi je već muka od pizze i od sendviča, kako je užasno naporno čitave dane ugošćavati ljude po kući i kako me sve to zapravo jako nervira i kako su oni svi dosta u kurcu. I skužio sam da, upravo ovako kako će danas svi pozaspati tu po podovima, foteljama, kaučima, pred televizorom, tako svaki dan ovdje neko zaglavi. Zapravo, kao da živim na ulici. I na kraju sam skužio da mi Ona stvarno jako falj.

Bilo je negdje oko dva u noći.

Ustao sam iz kreveta, preskočio tri tijela, obukao traperice i majicu i izašao.

ONA: Probudila sam se jer sam sanjala da na mene pada Glava šećera. Ali ono, s nekim grotesknim crtama lica. I prvo sam pomislila Njega probuditi ko što sam to uvijek radila kad sam imala noćne more. On bi uglavnom popizdio što ga budim i nešto nesuvislo mrmljao, kao "To je samo san", ma nemoj! Ja bi se uglavnom nervirala što ni tako banalnu situaciju nije u stanju riješiti. Onda bi se opet preputila snu pitajući se zašto mi se, kad me zagrlj, tijelo izvija da se prilagodi njegovom čak i kad sam tako jako ljuta.

Dakle, to sam pomislila, ali sam shvatila da spavam na kauču, sama, da Njega nema, da se odselio, i u tom polusnu asocijacije su mi dalje išle sve nekim horror stazama.

E, pa, ne može tako. Prisilila sam se da mislim na svoj 12. rođendan koji je bio najljepši od svih i onda se više ne sjećam, valjda sam zaspala.

ON: Otključao sam vrata tiho, pomislio sam, valjda je sama, ma, je, sama je...

Ona spava. Pored nje polusložene puzzle.

ON: Spavala je na kauču. Televizor je bio upaljen, i otvorena tegla s višnjama. Nije sve pojela. OK, nije bila baš najžešća nedjelja. Oho, puzzle. Otkud to? Slagala je Rio de Janeiro. Falio je dio grada i jedan komadić na Glavi šećera. Dala si je truda. Prošvrlljao sam malo rukom kroz razbacane piseve. Našao sam onaj komadić iz glave. Ta-ako.

Bila je fakat lijepa. Promijenila je boju kose? Nisam to primijetio u Klubu. Otišao sam u spavaću i donio jastuke i poplun. Ona se otkrila pa sam je pokrio. Legao sam na pod, ispod nje. Kosa joj je padala na moje lice. Mmm, miris. Stavio sam njenu ruku koja je visila preko svog trbuha, tek toliko da je osjetim.

ONA: Probudila sam se. On leži na podu pored mene. Moja ruka preko njegovog trbuha, njegova ruka na mojoj. I opet u polusnu, samo sam shvatila da je sve kako treba.

On kihne.

ONA: Prehladio si se.

ON: Aha. Užasno.

ONA: Jesi se dobro pokrio?

ON: Jesam. Ti si se otkrila. Pokrio sam te.

ONA: Aha. Nije ti tvrdo na podu?

ON: Ne, OK mi je.

ONA: Sigurno?

ON: Aha.

ONA: OK. Laku noć.

ON: Laku noć.

KRAJ